

РЕШЕНИЕ

№ 6717

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Камелия Серафимова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **8399** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на [фирма] срещу решение /без номер/ от 09.07.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 14092/2020 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 104 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 61/24.08.2020 г., издадено от директора на Регионална инспекция по околната среда и водите /РИОСВ/, [населено място].

С оспореното НП на касатора на основание чл. 127, ал. 3 от Закона за биологичното разнообразие (З.) е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 5000 лв., за нарушение на чл. 16, пар. 1, буква „а“ от Регламент (ЕО) 338/97 на Съвета от 9 декември 1996 г относно защитата на видовете от дивата флора и фауна чрез регулиране на търговията с тях.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че съгласно разпоредбата на чл. 16, ал. 5 от ЗДДС, вносът се счита за осъществен само и единствено, когато стоките са пуснати в свободно обръщение, каквото в случая не е било допускано, тъй като стоката е била конфискувана още преди митническото ѝ освобождаване. Позовава се на съдебна

практика. Посочва, че е налице несъответствие между правната квалификация на деянието в АУАН и НП, тъй като нарушението, за което с НП е наложена санкция – внос на растителен екстракт, изобщо не е извършено, поради което и не е установено по безспорен начин. Счита, че не е приложима нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, като се позовава на Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ВАС. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на НП. По време на проведеното по делото открито заседание касаторът се представлява от адвокат В., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не взема становище по нейната основателност.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В мотивите на решението е прието, че в РИОСВ – С. е постъпило писмо от Агенция Митници - Митница Аерогара С., с приложени към него уведомление до МОСВ, уведомление до началник МП Летище С.-товари, разписка № 0153583/03.02.2020 г. и уведомление до РИОСВ – С. за това, че [фирма] е внесло на 27.01.2020 г. от Китай в България пратка, съдържаща „Н. G. extract“, опакована в найлонов плик. Установено било, че за последната не е предоставено предварително издадено разрешително за внос, издадено от МОСВ по чл.4, параграф 2 от Регламент (ЕО) 338/97 на Съвета от 9 декември 1996 година относно защитата на видовете от дивата флора и фауна чрез регулиране на търговията с тях, съгласно приложение „В“ от Регламент (ЕО) 338/97.

За установеното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 26/24.02.2020 г., връчен на сочения за нарушител, който го е подписал с възражение, че на 24.02.2020 г. е входирал в деловодството допълнителни обяснения, както и че нето тегло е 1 кг., брутото е 1,4 кг.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административният акт е издаден от компетентен орган, в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което е отхвърлил жалбата.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: касаторът е бил уведомен надлежно за постановяването на решението, чрез изпращане на съобщение, получено от адвокат И. В. на 23.07.2021 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 09.08.2021 г. /вх. № 21042928/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства. Разпитан е

актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, но следва да бъдат допълнени.

Настоящият съдебен състав не споделя твърдението на касатора, че е приложима разпоредбата на чл. 16, ал. 5 от ЗДДС, според която не е налице внос по смисъла на закона, когато стоките не са пуснати в обращение. Процесният случай не се касае за внос на стоки по смисъла на ЗДДС, а за внос на екстракт от застрашен вид растение по смисъла на чл. 73, ал. 1, вр. чл. 70 З.. Съгласно цитираните разпоредби екземпляри от видове, включени в приложения "В" към чл. 3 от Регламент (ЕО) № 338/97 на Съвета от 9 декември 1996 г., се внасят и изнасят от и в пределите на Република България по предвидените изисквания: на Регламент 338/97, на Регламент (ЕО) № 865/2006 на Комисията за установяване на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 338/97; на Регламент (ЕС) № 1143/2014, на З.; на митническото законодателство; на Закона за ветеринарномедицинската дейност и Закона за защита на растенията. Доколкото не е доказано друго, процесния екстракт се причислява към видовете, включени в приложение "В" към Регламент (ЕО) № 338/97. По смисъла на чл. 4 параграф 2 от Регламент (ЕО) № 338/97 въвеждане в Общността на екземпляри от видовете, вписани в приложение Б, подлежи на извършване на необходимите проверки и предварителното представяне в митницата на пункта на внасяне на разрешително за внос, издадено от управителния орган на държавата-членка по местоназначение. Разрешителното за внос по последния параграф може да се издаде само в съответствие с ограниченията определени в параграф 6, и когато заявителят представи документални доказателства, че екземплярите са придобити в съответствие със законодателството за защита на въпросния вид, които в случай на внос от трета държава са разрешително за износ или сертификат за реекспорт, или копия от тях, издадени в съответствие с конвенцията от компетентния орган на държавата на износ или реекспорт (аргумент чл. 4, параграф 2, буква в), във вр. с параграф 1, буква б), i).

В случая е достатъчно, че процесният екстракт от застрашен вид растение е внесен на територията на страната. Без значение е, че стоката не е пусната в обръщение, защото З. и цитирания регламент много ясно конкретизират и изясняват задълженията на субектите, осъществяващи внос на застрашени видове. В случая цитираната от касатора норма от ЗДДС не намира приложение.

По отношение приложимото право на страната по произход на процесния екстракт. Доколкото не е посочено друго, страната по произход – Китай е страна по Конвенцията за международната търговия със застрашени видове от дивата фауна и флора („Конвенцията“ по която страна е и България). Следователно при износ на процесния екземпляр са приложими нормите на чл. 4 от Конвенцията. Съгласно параграф 2 от цитирания член, за износ на всякакви екземпляри от видовете, включени в Приложение II (към което попада процесния екстракт), се изисква предварителното издаване и представяне на разрешително за износ.

Във връзка с изложеното и безспорните доказателства по делото се установи, че касаторът в действителност не е разполагал с предварително издадено разрешително за износ от страната по произход (по смисъла на Конвенцията), нито с предварително издадено разрешително за внос от МОСВ по З.. В допълнение, действията на касатора, във връзка със закупуването, и транспортирането на процесния екстракт, включително и с декларирането пред митническия орган за освобождаване му в обръщение, се квалифицират като осъществяване на дейност, свързана с внасянето в Общността на

екземпляри без подходящо разрешително, съгласно чл. 127, ал. 3 З., във вр. с чл. 16, буква „а“ от Регламент 338/97. Предвид последното, се счита че касаторът е осъществил състава на цитираното нарушение, като с действията си е направил опит за внос в страната на застрашен вид, без надлежно издадено разрешително за това.

Не се споделя и твърдението на касатора, че е налице задържане на стоки по смисъла на чл. 16, ал. 5 ЗДДС. Процесното задържане се квалифицира като такова по смисъла на Глава IV, Раздел III З., чл. 86 - 89. Съгласно цитираните разпоредби, митническите органи осъществяват контрол при внасяне и изнасяне на екземпляри и видове по З.. Тези екземпляри и видове имат специален режим на внос и износ от трети страни, намиращи се извън територията на ЕС. Съгласно чл. 88 от З. при установяване на нарушение на изискванията на този закон и Регламент 338/97 или в случаи на съмнение за нарушение, митническите органи задържат екземплярите и вещите, послужили за извършване на нарушението, и незабавно уведомяват Министерството на околната среда и водите, или съответната регионална инспекция по околната среда и водите, които осигуряват поставянето на екземплярите при подходящи за тях условия в спасителни центрове.

Не се споделят и твърденията за липса на приложимост на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Видно от АУАН като нарушена норма е посочена разпоредбата на чл. 16, параграф 1, буква „в“ от Регламент (ЕО) № 338/97 на съвета от 1996 година относно защитата на видове от дивата флора и фауна чрез регулиране на търговията с тях. В НП като нарушена норма е посочена разпоредбата на чл. 16, параграф 1, буква „а“ от същия Регламент. В действителност е допуснато нарушение на чл. 42, т. 5 от ЗАНН (неправилно посочване на нарушената правна норма). В този случай наказващият орган разполага с възможността надлежно да отстрани констатираното нарушение, като посочи действително нарушената норма, или да прецизира правната квалификация, но само ако последната се извежда недвусмислено от фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. В конкретния случай административно наказващият орган е приложил нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, като изрично е указал, че постановлението се издава в условията на посочената норма. Нарушението не може да се счете като маловажно по смисъла на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичните нарушения от същия вид. Не са налице изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да водят до извод, че приложената административна санкция се явява несъразмерно тежка на деянието и дееца.

Приложената с Наказателното постановление санкционна разпоредба на чл. 127, ал. 3 от З. предвижда: "За осъществяване на дейност в случаите по чл. 16, букви "а", "е", "ж", "з", "и" и "й" от Регламент 338/97 физическите лица се наказват с глоба от 2000 до 10 000 лв., а на юридическите лица и едноличните търговци се налага имуществена санкция от 5000 до 30 000 лв. Същата е наложена в минимален размер, поради което счита за правилно определена.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение (без номер) от 09.07.2021 г., постановено по нахд № 14092 от 2020 г. на СРС–НО, 104 състав.

Решението е окончателно.